

**УХВАЛА
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Кашицького Сергія Віталійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 4 статті 16³ Закону України „Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей“ від 20 грудня 1991 року № 2011–ХІІ у редакції Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України“ від 6 грудня 2016 року № 1774–VIII

К и ї в
23 березня 2023 року
№ 39-3(II)/2023

Справа № 3-35/2023(74/23)

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Первомайський Олег Олексійович (голова засідання),
Городовенко Віктор Валентинович (доповідач),
Мойсик Володимир Романович,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Кашицького Сергія Віталійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 4 статті 16³ Закону України „Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей“ від 20 грудня 1991 року № 2011–ХІІ (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 15, ст. 190) у редакції Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України“ від 6 грудня 2016 року № 1774–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 2, ст. 25).

Заслухавши суддю-доповідача Городовенка В.В. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Кашицький С.В. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність Конституції України (конституційність) пункт 4 статті 16³ Закону України „Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей“ від 20 грудня 1991 року № 2011–ХІІ у редакції Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України“ від 6 грудня 2016 року № 1774–VIII (далі – Закон), відповідно до якого:

„Якщо протягом двох років військовослужбовцю, військовозобов’язаному або резервісту після первинного встановлення інвалідності або ступеня втрати працездатності без встановлення інвалідності під час повторного огляду буде встановлено вищу групу інвалідності або більший відсоток втрати працездатності, що дає їм право на отримання одноразової грошової допомоги в більшому розмірі, виплата провадиться з урахуванням раніше виплаченої суми.

У разі зміни групи інвалідності, її причини або ступеня втрати працездатності понад дворічний термін після первинного встановлення інвалідності виплата одноразової грошової допомоги у зв’язку із змінами, що відбулися, не здійснюється“.

Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається, що Міністерство оборони України відмовило Кашицькому С.В. у призначенні одноразової грошової допомоги у зв’язку з встановленням II групи інвалідності внаслідок захворювання, пов’язаного із захистом Батьківщини в зоні проведення антитерористичної операції, оскільки зміна групи інвалідності відбувалася понад дворічний термін після первинного встановлення інвалідності. Кашицький С.В. оскаржував зазначене в судовому порядку, однак суди не вирішили справи на його користь. Зокрема, Восьмий апеляційний адміністративний суд у постанові від 23 грудня 2020 року застосував пункт 4 статті 16³ Закону та дійшов висновку, що „у позивача відсутнє право на отримання зазначеної одноразової грошової допомоги, оскільки зміна підстав

для призначення позивачу одноразової допомоги відбулась після спливу дворічного строку“. Колегія суддів Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду ухвалою від 3 березня 2021 року відмовила у відкритті касаційного провадження за скаргою Кашицького С. В. на зазначену постанову.

З огляду на Рішення, ухвалене Конституційним Судом України 6 квітня 2022 року № 1-р(П)/2022 у справі про посиленій соціальний захист військовослужбовців (далі – Рішення), у якому пункт 4 статті 16³ Закону визнано таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним), Кашицький С.В. звернувся до Восьмого апеляційного адміністративного суду із заявою про перегляд за виключними обставинами постанови цього суду від 23 грудня 2020 року. Зазначений суд ухвалою від 22 листопада 2022 року відмовив у задоволенні такої заяви та наголосив, що „згадана правова норма не підлягає застосуванню до правовідносин, які виникли після ухвалення цього рішення, однак зберігає свою дію щодо правовідносин, які існували до його прийняття, так як Конституційним Судом України не зазначено ретроактивних положень“. Не погоджуючись із вказаними постановою та ухвалою суду апеляційної інстанції, Кашицький С.В. звернувся до суду касаційної інстанції з касаційною скаргою, утім колегія суддів Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду ухвалою від 1 лютого 2023 року відмовила в задоволенні такої скарги.

Автор клопотання зазначає, що після ухвалення Рішення оспорювані приписи Закону „продовжують існувати і таким чином, не відповідати ст.3, частинам першій, другій ст.8, частині п'ятій ст.17, ст.21, частині другій, третій ст.22, частині першій, ст.24, частині першій ст.46, частині першій ст.64 Конституції України <...> внаслідок чого продовжують мати місце дискримінаційні умови за відсутності ретроактивних положень у цьому рішенні щодо їх неконституційності, з часу їх внесення до цього Закону <...> продовжує порушуватись <...> конституційне право на отримання соціального захисту з обмеженим часовим проміжком на отримання грошової допомоги за Законом“.

Обґрунтовуючи свої твердження, автор клопотання цитує приписи Конституції України, Рішення, Кодекс адміністративного судочинства України, закони України, а також посилається на судові рішення у його справі, а саме рішення Волинського окружного адміністративного суду від 20 червня 2020 року, постанову Восьмого апеляційного адміністративного суду від 23 грудня 2020 року, ухвали колегії суддів Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду від 3 березня 2021 року, від 1 лютого 2023 року, Великої Палати Верховного Суду від 27 квітня 2021 року, Восьмого апеляційного адміністративного суду від 22 листопада 2022 року, копії яких долучено до матеріалів конституційної скарги.

2. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі є наявність рішення Конституційного Суду України щодо того самого предмета конституційної скарги (пункт 6 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“).

Як убачається зі змісту конституційної скарги, Кашицький С.В. просить перевірити на відповідність Конституції України (конституційність) пункт 4 статті 16³ Закону.

Згідно з Рішенням визнано таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним), пункт 4 статті 16³ Закону; пункт 4 статті 16³ Закону, визнаний неконституційним, втрачає чинність з дня ухвалення Конституційним Судом України Рішення (пункти 1, 2 резолютивної частини).

Таким чином, наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі за пунктом 6 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – наявність рішення Конституційного Суду України щодо того самого предмета конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Кашицького Сергія Віталійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 4 статті 16³ Закону України „Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей“ від 20 грудня 1991 року № 2011–XII у редакції Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України“ від 6 грудня 2016 року № 1774–VIII на підставі пункту 6 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – наявність рішення Конституційного Суду України щодо того самого предмета конституційної скарги.

2. Ухвала Третьої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**